

A kaposvári Resti főpincére

A kaposvári Resti. A fotó készítője: Király János kaposvári fényképész. (Képeslap, 1933)

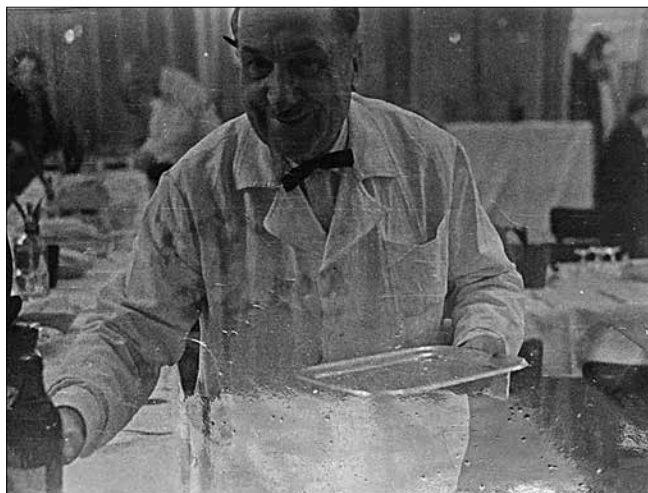
Nagyapám, *Lieber Ferenc*, a kaposvári Restiből ment nyugdíjba, főpincérként. Fantasztikus személyiség volt, szerette az embereket, a munkáját, élt-halt a családjáért, különösen értünk, unokáért. Van egy fénykép a Restiről, a képen a három férfi közül ő a jobb oldalon álló. Én is sokat jártam a Resti teraszán, mert nagyanyám gyakran elvitt ide, amikor ő vigyázott rám. Nézegettük a vonatokat, sütit ettünk, húsítót ittunk. Imádtam ezeket a sétákat, figyelni a gőzösöket, a vonatokat, az utasokat... Soha nem ebédeltünk itt, mert a nagymama minden nap „megfőzött” otthon, ebéd után pedig „elvégezett”, azaz rendet rakott, lemosakodott, és csinosan felöltözködött. Fogta a kezem, és elmentünk korzózni. Ha a Restibe is betértünk, az általában késő délutánra, kora estére esett. Kiültünk a teraszra, és rendelünk valamilyen süteményt.

Hogyne emlékeznék azokra a krémesekre, franciakerémesekre, lúdlábakra, mignonokra és dobostortákra, amik még eredeti alapanyagokkal készültek: magas kakaótartalmú csokoládéval, vagy főzött vaníliakrémmel, amiben apró fekete szemcsék jeleztek a Bourbon vaníliát? Eszembe jut egy olyan süte-

mény is, amit nem a restiben fogyasztottam ugyan, de onnan származott. Betegen feküdtem otthon, amikor nagyszüleim egy papírtálca édességgel állítottak be. Volt közöttük egy alagút formájú, amit korábban már többször láttam, és izgatta is a képzeletemet az a három nagy pötty a boltívforma közepén. Mint kiderült, gesztenyemassza volt. Resti-ételek illatára is emlékszem, ami összekeveredett a nedves újságpapír szagával, amiben az éttermi maradékokból nagyapám a macskánknek és a szomszédék kutyájának hozott.

Lieber Ferenc vérbeli pincér volt, nagyon barátságos, és civilben is mindenkihez volt egy jó szava. Ezért aztán rengeteg jó ismerőse volt, és sokan segítettek neki, mint ahogy ő is másoknak. Soha nem hallottam panaszkodni, szitkozódni, soha nem mondott egyetlen rossz szót sem másokra. Néha azért tréfálkozott, de azt is szeretetteljesen tette.

A családom többi tagjától mindig azt hallgattam: „te a nagyapádat szereted a legjobban közülünk”. Ez nem így volt, egyformán szerettem őket, de mivel én voltam a lányunoka, engem kényeztetett leginkább, sokat mesélt nekem, rajongtunk egymásért. Sokszor

az életéről is beszélt. Többek között arról, hogy miért lett éppen pincér. Jó eszű, de nagyon vagány, pajkos gyerek volt, iskolába járni, tanulni nem szeretett. Az apja, aki tanár volt, kétségbeesetten vitte kilencedik gyermekét mestertől mesterig, próbálta beadni őt inasnak, de a nagyapámnak egyik munkához sem fűlött a foga. Utolsóként ácsnak adta be. Nagyapám lenézett a tetőről, látta, hogy milyen élet van alatta az utcán, sétálgatnak és beszélgetnek az emberek, ezért úgy döntött, ő egy percig sem marad tovább. Miután innen is megszökött, végső elkeseredésében az apja egy pincérhez vitte el. És lássatok csodát! Ez már tetszett az életvidám fiúcskának, kitanulta, és élete végéig örömmel űzte ezt a mesterséget.

Dolgozott a kaposvári Kaszinóban, a Turul szállodában is, de aztán a Restiben kötött ki. Keringett róla egy anekdota a családban, hogy amikor valamely uralkodó érkezett a városba, a fogadásán még tanoncként kellett felszolgálnia. Megcsúszott izgalomban, de úgy sikerült újra egyensúlyba hoznia magát, hogy a megpakolt tálcáról semmi sem esett le. Az előkelő vendégek pedig megtapsolták. Ez a történet különösen hihetővé vált számomra, amikor nagyapám egy vidámparkban egymás után fizetett be karikadobáló körökre. Ennél a játéknál karikákat kell

dobni különböző nyereménytárgyakra. Ha úgy sikerül ráhajítani, hogy az a tárgyra és annak posztamentjére is pontosan (nem ferdén, nem csak érintve) esik rá, akkor a játékos megkapja a bűcsúfiát. Mivel nagyapám dobása mindig százszázalékosan talált, és már egy szatyornyi szuvenir volt a birtokunkban, odajött az üzemeltető, és könnyörogve kérte, hagyja már abba, mert nyeremények hiányában a végén be kell zárnia a boltot. A kezűgyességén, az emberekkel való bánásmód képességén túl nem árt, ha egy pincér megfelelő emlékezőtehetséggel is rendelkezik. Több száz számtani műveletet végzett fejben az én nagyapám naponta. Amikor az írásbeli szorzást és osztást tanultam, nem értette, hogy erre miért van szükség. Tettünk egy próbát, én mondtam neki háromjegyű számokat, amiknek a szorzatát ő néhány másodperc alatt fejben kiszámolta, én pedig írásban ellenőriztem. Mindig stimmel.

Amikor nyolcvanhét éves korában meghalt, tiszta fejjel és jó lelkiismerettel távozott. Azt mondta, el akar menni az ő „drága felesége után”, aki akkor már két éve halott volt. A nagymamám is nagyon közel állt hozzám. Ő, mint egy igazi médium, mindig megérezte-tudta, hogy mi történik velem. Úgy gondolok rájuk, mint akik nagy utazáson vannak. Nem sürgetik, hogy én is felszálljak arra a vonatra, de ha ez megtörténik, kitárt karokkal fognak várni...

Lieber Ferenc és Horvát Margit házassági képe

Olvassa a BARÁTSÁG-ot!

Fizessen elő 2019-re!

Éves előfizetési díj: 3000 Ft (1800 Ft + 1200 Ft postaköltség), félévre: 1500 Ft

A folyóirat előfizethető átutalással:

az Országos Nemzetiségi Önkormányzatok Szövetsége főszámlája,
Barátság folyóirat alszámláján, OTP Bank: 11743057-26413457

e-mail címeink: baratsag@upcmail.hu, eva.mayer@nemzetisegek.hu

honlapunk: <http://nemzetisegek.hu>

Várjuk könyvtárak, iskolák, kisebbségi önkormányzatok, egyesületek, baráti körök jelentkezését!